

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 173/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. marca 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti A. R. s. r. o., H., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., H., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 2 Er/505/2011 z 29. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti A. R. s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. septembra 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti A. R. s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 Er/505/2011 z 29. júna 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako oprávnená podala 25. februára 2011 súdnemu exekútorovi Mgr. M. P., Exekútorsky úrad H. (ďalej len „súdny exekútor“), návrh na vykonanie exekúcie proti povinnej na vymoženie istiny v sume 934,63 €, úrokov z omeškania, náhrady trov predchádzajúceho konania a náhrady trov právneho zastúpenia oprávnenej v exekučnom konaní na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku okresného súdu sp. zn. 8 C/267/2009 z 12. októbra 2010.

V nadväznosti na návrh sťažovateľky na vykonanie exekúcie v spojení s jej návrhom na upustenie od vykonania exekúcie v časti vymáhaného nároku a poverenia okresného súdu na vykonanie exekúcie z 18. marca 2011 vydal súdny exekútor 7. apríla 2011 upovedomenie o začatí exekúcie (ďalej len „upovedomenie“). Proti tomuto upovedomeniu podala povinná 15. apríla 2011 námietky, ku ktorým sa súdny exekútor vyjadril prípisom z 28. apríla 2011. Okresný súd napadnutým uznesením zamietol námietky povinnej proti exekúcii a zároveň vyhovel jej námietkam proti trovám exekúcie.

Sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie „*v jeho druhej výrokovej časti (vo výroku o vyhovení námietkam povinnej voči trovám exekúcie)... za nezákonné, a to najmä z dôvodu značného rozporu jeho výrokovej časti a odôvodnením, neurčitosťou a neúplnosťou výrokovej časti rozhodnutia, ako aj nesprávnou aplikáciou právnych predpisov súdom*“, na základe čoho sa domnieva, že došlo k porušeniu jej v sťažnosti označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru.

Sťažovateľka *a priori* zdôrazňuje, že „*povinná vo svojich námietkach proti exekúcii... nenapadla trovy exekúcie – nemožno ich teda podľa označenia ale ani podľa obsahu považovať za námietky proti trovám exekúcie v zmysle ustanovenia § 201 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti... Exekučný súd bez akéhokoľvek podnetu zo strany účastníkov konania – konkrétne povinnej, rozhodoval vo veci, ktorá nebola predmetom procesnej obrany povinnej. Exekučný súd nevyzval ani*

súdneho exekútora na preukázanie vyčíslených trov exekúcie, a súdny exekútor nemal vedomosť o tom, že exekučný súd bude rozhodovať aj o trovách exekúcie, nakoľko podanie povinnej označené ako námietky povinnej proti exekúcie neobsahovalo akýkoľvek podnet, že povinná napáda trovy exekúcie v ich rozsahu. Exekučný súd v konaní o námietkach proti exekúcii ex offo rozhodoval o trovách exekúcie bez podnetu účastníka exekučného konania, ostatní účastníci (súdny exekútor) nemali možnosť vyjadriť sa k tomuto rozhodovaniu súdu, čím takýmto konaním súd podľa názoru sťažovateľa konal nad rámec zákonných ustanovení a poprel účastníkom ich právo na súdnu ochranu.“

Ďalej sťažovateľka poukazuje na to, že okresný súd „vyhovel námietkam povinnej voči trovám exekúcie vo svojej výrokovej časti (logickým výkladom teda v celom rozsahu), avšak v odôvodnení súd uvádza, že súd nepovažuje za účelné len čiastočné trovy exekúcie – trovy právneho zastúpenia povinného v exekučnom konaní v časti predstavujúcej odmenu právneho zástupcu oprávneného za 1 úkon právnej služby – prevzatie a príprava vrátane prvej porady s klientom + príslušný režijný paušál + DPH. V odôvodnení však súd uplatnenú odmenu právneho zástupcu oprávneného za 1 úkon právnej služby – podanie návrhu na exekúciu + príslušný režijný paušál + DPH + náhrada súdneho poplatku, nepovažoval za nedôvodnú, avšak náhrada trov právneho zastúpenia oprávneného v exekučnom konaní bola povinnou napadnutá v celom rozsahu.

V zmysle ustanovenia § 14 ods. 3 písm. e) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších právnych predpisov: odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby: ak ide o výkon rozhodnutia alebo exekúciu, prevzatie a prípravu zastúpenia, návrh na začatie konania, vyjadrenie k takému návrhu, zastupovanie na pojednávaní, odvolanie proti rozhodnutiu a vyjadrenie k takému odvolaniu.

Táto právna norma taxatívne vymenováva nárok advokáta na odmenu za poskytnuté úkony právnej služby. Odôvodnenie súdu, že právny zástupca dokonale predmetnú vec poznal a teda sa nemusel na ňu osobitne pripravovať, na základe čoho nie je účelná jeho odmena za takýto úkon právnej služby, je výkladom, ktorým súd išiel nielen nad rámec právnej úpravy, ale dokonca do rozporu s ňou. Horeuvedená právna úprava takýto nárok na odmenu právnenému zástupcovi oprávneného nevyvrátiteľne priznáva a nie je moderačným

právom súdu, aby tento nárok nepriznal z dôvodu jeho neúčelnosti, lebo ten vychádza zo zákonnej úpravy.“

Napokon sťažovateľka v sťažnosti konštatuje, že okresný súd napriek tomu, že zamietol námietky povinnej v celom rozsahu, nepriznal úspešnému účastníkovi (sťažovateľke) náhradu trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní v zmysle § 14 ods. 3 písm. e) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších právnych predpisov. Sťažovateľka uvádza, že *„odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby: ak ide o výkon rozhodnutia alebo exekúciu, prevzatie a prípravu zastúpenia, návrh na začatie konania, vyjadrenie k takému návrhu, zastupovanie na pojednávaní, odvolanie proti rozhodnutiu a vyjadrenie k takému odvolaniu, napriek tomu, že oprávnený si tento svoj nárok riadne uplatnil vo svojom Vyjadrení oprávneného zo dňa 28. 04. 2011 k námietkam povinného zo dňa 15. 04. 2011“*.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol, že jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli napadnutým uznesením okresného súdu porušené, a zároveň aby bolo toto uznesenie v jeho výrokovej časti o vyhovení námietkam povinnej proti trovám exekúcie zrušené a vrátené okresnému súdu na ďalšie konanie, ako aj na doplnenie rozhodnutia o výrok o náhrade trov konania. Sťažovateľka sa napokon taktiež domáha priznania úhrady trov konania v sume 314,18 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd podľa ústavy alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 120/2011, IV. ÚS 226/2011).

Sťažovateľka nesúhlasí s odôvodnením napadnutého uznesenia okresného súdu týkajúceho sa výroku o zamietnutí námietok povinnej proti exekúcii a vyhovení námietkam povinnej proti trovám exekúcie a závery, ku ktorým okresný súd dospel, považuje za zjavne neodôvodnené a arbitrárne.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Pri výklade práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

1. Sťažovateľka v prvom rade namieta, že povinná podala (do troch dní od doručenia upovedomenia, pozn.) iba námietky proti exekúcii (námietky proti exekúcii možno pritom podať v lehote 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, pozn.) a okresný súd rozhodol „*ex offo... bez podnetu*“ aj o námietkach proti trovám exekúcie (námietky proti trovám exekúcie pritom možno podať v lehote 3 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, pozn.), ktoré podľa nej povinná nepodala.

Ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že námietky sťažovateľky smerujú proti porušeniu princípov spravodlivého súdneho konania (procesu), týkajú sa však len jeho časti, a to rozhodovania okresného súdu o námietkach povinnej proti trovám exekúcie v sume 157,76 €, čo môže mať v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci na sťažovateľku nepochybne negatívne dôsledky, avšak tieto nemožno z hľadiska kritérií spravodlivého procesu podľa názoru ústavného súdu dávať na rovnakú úroveň a pripisovať im rovnakú relevanciu ako samotnému rozhodnutiu o námietkach proti exekúcii (m. m. IV. ÚS 225/2012, IV. ÚS 311/2012).

Ústavný súd nespochybňuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dospieť aj v súvislosti s námietkami sťažovateľky smerujúcimi proti právoplatnému rozhodnutiu o náhrade trov konania. Vo všeobecnosti však platí, že nesprávne rozhodnutie o náhrade trov konania nemožno spravidla samo osebe kvalifikovať ako také pochybenie všeobecného súdu, ktoré by svojou intenzitou zakladalo možnosť vyslovenia porušenia základných práv, bez ohľadu na to, akokoľvek výrazne sa môže účastníka konania dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napadaného výroku o trovách konania pristupuje iba celkom výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo napadnutým rozhodnutím zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

Ústavný súd vychádzajúc z uvedených právnych názorov poukazuje na skutočnosť, že vo svojej podstate sťažovateľka namieta, že okresný súd rozhodol *ex officio* o námietkach povinnej proti trovám oprávnenej (t. j. sťažovateľky) v exekučnom konaní predstavujúcim sumu 157,76 € tak, že týmto námietkam vyhovel. Ústavný súd v danom prípade považoval za nevyhnuté zohľadniť aj to, či by namietaný postup okresného súdu mohol zakladať také pochybenie, ktorého intenzita by mohla mať ústavnoprávnu relevanciu a mohla by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie odôvodňovať vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. IV. ÚS 358/09, IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011). Suma trov konania oprávnenej (sťažovateľky) v okolnostiach danej veci zjavne nedosahuje trojnásobok minimálnej mzdy, teda ide o sumu, ktorá je aj vo sfére všeobecného súdnictva považovaná za bagateľnú [pozri § 238 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý ustanovuje trojnásobok minimálnej mzdy ako podmienku prípustnosti dovolania proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu vo veciach týkajúcich sa peňažného plnenia].

V posudzovanej veci aj so zreteľom na uvedené ústavný súd nezistil intenzitu pochybenia zo strany okresného súdu, ktorá by dosiahla ústavnoprávny rozmer, čo už samo osebe zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Ústavný súd ďalej dodáva, že ak námietky povinnej smerovali proti exekúcii ako takej, povinná tým podľa jeho názoru namietala *ipso facto* aj trovy exekúcie, nie však ich nesprávny výpočet, ale ich opodstatnenie týkajúce sa právneho základu. Je nepochybné, že ak povinná namieta vedenie exekúcie na jej majetok z dôvodu, že podľa jej názoru už pohľadávku aj s príslušenstvom uhradila, tak tým vyjadruje aj svoj nesúhlas s trovami exekúcie, a to nie s ich výpočtom, ale s trovami ako takými.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o odmietnutí sťažnosti v tejto časti pre zjavnú neopodstatnenosť.

2. Sťažovateľka ďalej poukazuje na to, že zo znenia druhého výroku napadnutého uznesenia možno vyvodíť, že okresný súd vyhovel námietkam povinnej proti trovám exekúcie. Avšak z odôvodnenia napadnutého uznesenia sťažovateľka usudzuje, že okresný súd nepovažoval za účelné len čiastočné trovy exekúcie – trovy právneho zastúpenia povinného v exekučnom konaní v časti predstavujúcej odmenu právneho zástupcu sťažovateľky za jeden úkon právnej služby (prevzatie a príprava vrátane prvej porady s klientom s režijným paušálom a DPH). Podľa názoru sťažovateľky okresný súd uplatnenú odmenu právneho zástupcu sťažovateľky za ďalší úkon právnej služby (podanie návrhu na vykonanie exekúcie s režijným paušálom a DPH) nepovažoval za nedôvodnú a napriek tomu jej ju nepriznal.

Okresný súd vo vzťahu k výroku o vyhovení námietkam povinnej proti trovám exekúcie uviedol, že je toho názoru, že „*trovy oprávneného vo výške 157,76 €, ktoré predstavujú trovy právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby vo výške 141,26 € a zaplatený súdny poplatok zo žiadosti o vydanie poverenia vo výške 16,50 €, nie sú dôvodné*“.

Ďalej okresný súd konkretizoval, že právny zástupca sťažovateľky si uplatnil odmenu za dva úkony právnej služby, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia a za písomné podanie návrhu na vykonanie exekúcie. Okresný súd bol toho názoru, že *„v danom prípade je uplatnená odmena za úkon prevzatie a prípravu zastúpenia nedôvodná, nakoľko právny zástupca oprávneného zastupoval v súdnom konaní, ktoré právoplatne skončilo krátko pred podaním návrhu na exekúciu, teda predmetnú vec dokonale poznal a nemusel sa na ňu osobitne pripravovať. Súdny exekútor teda pri určení trov oprávneného má vychádzať z hodnoty trov právneho zastúpenia vyúčtovanej právnym zástupcom oprávneného zníženej o jeden úkon právnej služby, hodnoty jedného paušálu a príslušnej výšky DPH.“*

Vychádzajúc z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu sa nemožno stotožniť s názorom sťažovateľky, že okresný súd *„nepovažoval za nedôvodnú... uplatnenú odmenu právneho zástupcu oprávneného za... podanie návrhu na exekúciu + príslušný paušál + DPH + náhrada súdneho poplatku“*, keďže v úvode citácie odôvodnenia konštatoval, že trovy sťažovateľky v sume 157,76 € (za dva úkony právnej služby a súdny poplatok za žiadosť o vydanie poverenia), teda ako celku, *„nie sú dôvodné“*. Následne však okresný súd bližšie odôvodnil neopodstatnenosť len jedného úkonu právnej služby.

Formálne to môže vyznieť, ako keby napadnuté uznesenie vo vzťahu k celému druhému výroku tohto uznesenia nebolo odôvodnené celé. Podľa názoru ústavného súdu však z napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd využil svoje diskrečné oprávnenie a úvahu o účelnosti trov, do ktorej ústavný súd zásadne nevstupuje, ako to je napokon obvyklé pri využití diskrečného oprávnenia všeobecných súdov, s výnimkou prípadu, keď aplikácia diskrečného oprávnenia popiera zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení.

Okresný súd odôvodnil neúčelnosť vyčíslených trov uplatnením všeobecných zásad, ktoré sa aplikujú v civilom procese vrátane exekučného konania. K týmto zásadám patrí aj to, že všetky vynaložené trovy musia byť účelné.

Odôvodnenie napadnutého uznesenia sa síce zdanlivo môže javiť ako vnútorne rozporné, avšak podľa názoru ústavného súdu nezasahuje do podstaty a účelu inštitútu náhrady trov konania ani nenarušuje konzistentnosť využitého diskrečného oprávnenia.

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že podstatou rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je posúdenie ústavnej akceptovateľnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu, prípadne iného orgánu verejnej moci, a nie posudzovanie jeho právnej perfektnosti ani jeho prípadné „vylepšovanie“ (m. m. IV. ÚS 325/08, IV. ÚS 218/2010). Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť v zmysle jeho doterajšej judikatúry najmä to, či prípadné pochybenia všeobecného súdu v posudzovanom prípade dosahujú takú intenzitu, ktorá už naznačuje, že nimi došlo k neprípustnému zásahu do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd, t. j. musí ísť o zistenie, že v okolnostiach daného prípadu zjavne došlo k takému zásahu do právom chránenej sféry sťažovateľa, ktorý predstavuje neprípustné obmedzenie, resp. odopretie jeho základných práv alebo slobôd (m. m. II. ÚS 193/06, II. ÚS 210/06, IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 81/2013).

Ústavný súd nezistil, že by relevancia námietok sťažovateľky smerujúcich proti napadnutému uzneseniu okresného súdu v kontexte posúdenia eventuálneho porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru umožnila v tejto časti sťažnosti dospieť k záveru, ktorý by odôvodňoval vyslovenie porušenia jej v sťažnosti uvedených práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o odmietnutí sťažnosti v tejto časti pre zjavnú neopodstatnenosť.

3. Sťažovateľka v sťažnosti napokon namieta, že okresný súd napadnutým uznesením, ktorým zamietol námietky povinnej proti exekúcii v celom rozsahu a vyhovel námietkam povinnej proti trovám exekúcie, nerozhodol podľa názoru sťažovateľky „o náhrade ďalších vzniknutých trov exekúcie, ktoré vznikli účastníkovi (sťažovateľke ako oprávnenej, pozn.) napriek tomu, že ich účastník riadne a včas uplatnil a bol v konaní úspešný“, a to za vyjadrenie oprávneného k námietkam povinnej. Uvedené konštatovanie

sťažovateľky sa premietlo aj do petitu jej sťažnosti ústavnému súdu, v ktorej žiada, aby ústavný súd okrem iného vrátil predmetnú vec okresnému súdu „*aj na doplnenie rozhodnutia o náhrade trov konania v konaní o námietkach povinnej proti exekúcii*“.

Podľa § 251 ods. 4 OSP sa na exekučné konanie podľa Exekučného poriadku použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ak Exekučný poriadok neustanovuje inak. Rozhoduje sa však vždy uznesením.

Podľa § 167 ods. 2 OSP ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa § 166 OSP v znení platnom a účinnom v čase rozhodovania okresného súdu ak nerozhodol súd v rozsudku o niektorej časti predmetu konania, o trovách konania alebo o predbežnej vykonateľnosti, môže účastník do pätnástich dní od doručenia rozsudku navrhnúť jeho doplnenie... (odsek 1). Doplnenie urobí súd dopĺňacím rozsudkom, pre ktorý platia obdobne ustanovenia o rozsudku. Ak súd nevyhovie návrhu účastníka na doplnenie rozsudku, uznesením návrh zamietne (odsek 2).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ak sťažovateľka tvrdí, že okresný súd nerozhodol o trovách „*právneho zastúpenia v exekučnom konaní*“, mala podľa názoru ústavného súdu možnosť postupovať podľa prvej vety § 166 ods. 1 OSP, podľa ktorej ak nerozhodol súd v rozsudku napríklad o trovách konania, môže účastník do pätnástich dní od doručenia rozsudku (v prerokúvanom prípade uznesenia, pozn.) navrhnúť jeho doplnenie. Postup podľa citovaného zákonného ustanovenia možno podľa názoru ústavného súdu považovať za právny prostriedok, ktorý zákon sťažovateľke na ochranu jej základných práv účinne poskytoval a na použitie ktorého bola oprávnená podľa osobitných predpisov. Zo sťažnosti a z jej príloh nevyplýva, že by

sťažovateľka navrhla doplnenie napadnutého uznesenia. Nevyužitie tejto možnosti nemožno nahrádzať sťažnosťou podanou ústavnému súdu, a preto je sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k tejto námietke neprípustná (m. m. IV. ÚS 398/09, IV. ÚS 85/2010, IV. ÚS 310/2011). V nadväznosti na uvedené ju ústavný súd v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z tohto dôvodu odmietol.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľky (zrušiť napadnuté uznesenie okresného súdu, vrátiť vec na ďalšie konanie a doplnenie vo výroku o trovách konania a priznať jej úhradu trov konania) nezaoberal z dôvodu, že rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2013